

Ojczym i Macocha

Wraz z rosnącą liczbą rozwodów wzrasta także liczba rodzin zakładanych przez osoby rozwiedzione. Rodzina taka staje wobec specyficznych problemów. Każdy z jej członków przeżywa jeszcze stratę wynikającą z rozpadu poprzedniego związku, a już go czeka złożony proces przystosowania się do nowej sytuacji rodzinnej i nowych wewnątrzrodzinnych relacji.

Członkowie nowo założonej po rozwodzie rodziny nie mają jeszcze wspólnych doświadczeń, nie znają swoich przyzwyczajen, często mają różne przekonania religijne i różne upodobania. Bywa, że nowi małżonkowie spędzili ze sobą niewiele czasu przed ślubem i dopiero teraz poznają się na co dzień. Dzieci są obciążone dodatkowo z powodu wewnętrznego rozdarcia pomiędzy uczuciem do rodzica, z którym przebywają na stałe, a uczuciem do rodzica, którego tylko odwiedzają (bo mieszka gdzie indziej).

W nowo powstałej rodzinie wytworza się jednak trwale więzi, jeśli wszyscy jej członkowie będą się starali je budować. Temu celowi służy:

- pogodzenie się każdego ze stratami,
- wypracowanie razem metod podejmowania decyzji w nowej rodzinie,
- coraz lepsze poznawanie się nawzajem oraz emocjonalne zbliżanie się do siebie i wzmocnienie tych nowych związków,
- solidarne wspieranie się nawzajem w różnych sytuacjach,
- sprzyjanie kontaktom dzieci z naturalnymi rodzicami.

Pomimo tego, że spełnienie powyższych warunków bywa niekiedy trudne, większości nowo powstałych rodzin się to udaje. Często zwracają się o pomoc do dziadków, dalszej rodziny, do księdza, uczestniczą w spotkaniach grup samopomocowych, a nawet w specjalnych programach edukacyjnych prowadzonych dla takich rodzin.

Zdarza się, że w nowej sytuacji dziecka potrzebna jest pomoc psychiatryczna. Rodzice powinni pomyśleć o konsultacji u psychiatry dziecięco-młodzieżowego, **jesli obserwują u dziecka uczucia, z którymi jego psychika sobie nie radzi:**

- poczucie osamotnienia w przeżywaniu straty,
- wewnętrzne rozdarcie pomiędzy miłością do matki i do ojca oraz przywiązaniem do jednego i drugiego domu,
- poczucie wykluczenia z życia rodziny,
- zamykanie się w sobie w poczuciu winy i gniewu,
- zagubienie w ocenach, co jest dobre, co złe,
- skrepowanie i zaniepokojenie w zachowaniu wobec naturalnych rodziców i rodzeństwa oraz wobec ojczyma lub macochy i przybranego rodzeństwa.

Zwrócenie się o **pomoc psychiatryczną** nie tylko dla dziecka, ale i dla całej rodziny należy rozważyć **w następujących przypadkach** (jeśli nie ma szans, że sytuacja się poprawi):

- gniew dziecka skierowany jest zawsze przeciwko temu samemu członkowi rodziny,
- dziecko wyraźnie daje do zrozumienia, że potępia naturalnego lub przybranego rodzica,
- jedno z rodziców jest pod wpływem tak silnego stresu, że nie jest w stanie sprostać zwiększonym potrzebom emocjonalnym dziecka,
- macocha/ojczym lub matka/ojciec wyraźnie faworyzuje któregoś z dzieci, a problemy wychowawcze macocha pozostawia ojcu lub ojczym matce, zamiast je wspólnie rozwiązywać,

- członkowie rodziny nie czerpią żadnej przyjemności i satysfakcji z codziennych zajęć, które przedtem ich cieszyły: dotyczy to zarówno pracy i szkoły, jak i spotkań z przyjaciółmi lub rodziną.

Większość rodzin założonych przez ludzi, którzy się rozwiedli, ma szansę na szczęśliwe życie. Muszą jednak mieć trochę czasu na wypracowanie nowych więzi i stworzenie nowych rodzinnych tradycji. Stają się wtedy trwałymi wspólnotami, w których dobrze się czują i dorośli, i dzieci, znajdując w nich zawsze wsparcie dodające siły i odwagi.